

Gaderummets tilsyn, Tilsynsrapport af 8.november.2006, omhandlende tilsyn 2.juni 2006 og 15.august 2006.

Tilsynet for Københavns Kommune har sendt deres tilsynsrapport om Gaderummet til kommentering. Jeg skal for min part, som daglig leder, formidle det ståsted, som Tilsynet skal til syne, og som det beskriver, historiserer, og gør fordringer til i form af 6 påbud til arbejdet med "Udstødte unge".

INSTITUTION OG PÅBUD

Tager jeg Tilsynets påbud først, så er det påbud der allerede afregnes i Gaderummet, ud fra godkendelsesskrivelse af 23.december 2005 med akter, hvorfor deres fremføring virker malplaceret. I deres samlede kontekst omhandler det stiftelsen af en anden institution, end det godkendte Gaderum. Det omhandler indførelsen af den "pædagogiske pegefunder" som generel norm på udvalgte områder. Der er ingen grund hertil, da Gaderummets socialpsykologiske arbejde fuldt ud tilgodeser et bedre virke med resultater.

Det drejer sig om:

Tilsynets påbud

1. At der ikke opholder sig unge under 18 år i lokalerne
2. At det sikres at unge med svære psykiatriske lidelser kommer i psykiatrisk behandling og ansvaret deles med H:S
3. At unge ikke overnatter i andre rum, end dem der er indrettet hertil, og at unge der bor i køkkener, tilbydes andre rum
4. At Gaderummet tager initiativ til at forbedre samarbejdet med behandlingspsykiatrien og at Gaderummet ikke anbefaler de unge, at holde op med at tage medicin uden at det er drøftet med en psykiater. Det skal sikres at unge der har behov herfor, kommer i psykiatrisk behandling.
5. At Gaderummet sætter sig ind i og arbejder efter Sundhedsstyrelsens vejledning om medicin administration.
6. Hashmisbruget skal ophøre og medarbejderne skal gribe ind, hvis de ser de unge ryge.

Henstillinger

7. At gården skal fremtræde ryddelig, og der skal laves en plan for, hvorledes de håndværksmæssige projekter færdiggøres.
8. At der arbejdes mere målrettet med de pårørende til gavn for de unge. Dvs. at Gaderummet skal hjælpe de unge med at få kontakt til de pårørende hvis de kan hjælpe de unge til et netværk eller til bedre at forstå, hvorfor de ikke har kontakt.

Opgaver og krav foretages af husets kollektive subjekt i relation til det enkelte individ, den konkrete personlighed, og/eller den enkeltes subkollektivgruppe. Det sker i alle tilfælde, hvor den enkeltes adfærd mistrives ved misbrug af stoffer, eller ved særlige adfærdsformer, der fører til mistrivsel.

STÅSTEDET FOR ARBEJDET: BRUGERSTYRET SOCIALPSYKOLOGISK ARBEJDE

Det foretages med udgangspunkt i den åbne dør og på fællesområdet, det sorte område i huset, hvor alle er velkomne, upåagtet adfærd og udtryksmåde. Det kan også siges, at her træder husets kollektive subjekt i karakter. Området er den helt døgnåbne dør ud til gaden i den ene ende, og fællesmødebordet og køkkenet i den anden ende, med udgang til gården, og hvor der er adgang til resten af huset. Det er der så også alligevel gennem den ulåste port og trappen til første sal, men det kan låses, spærres af, hvad af og til sker.

Området danner en art åben folkestue, for unge og ældre fra gaden, hvor man, hvis man er ung og i nød, kan blive der. Det er samtidig fællesstue for husets boere, aktivister, gæster og arbejdende, som har deres virke i andre dele af huset, ud fra de positioner som de gennem ageren med huset indtager.

Når det fælles er placeret i det åbne areal til gaden – og funktionelt tænkt som gadens forlængelse ind i Gaderummet – bliver området på en særlig måde samtidig et fælles ansvarsområde for hver enkelt at se til, lige meget hvilken position man indtager i huset: at fællesområdet varetager sin funktion som at være en brugelig entré for indgang og brug af huset. Det realiserer sig til stadighed gennem praktisk videregivelse af gamles erfaringer til nye, om huset og sig. Hver enkelt tænker i sin historiefortælling til den nye ud fra sig selv, men reflekterer uundgåeligt samtidig det fællesskab, der er udenom og som det, som del af, er begrundet i forhold til. I dette spændingsfelt udspilles et væld af forholds-problemstillinger, -konflikter og etisk-moralske overvejelser over, hvordan jeg som mig skal forholde mig, hvad at gøre, hvad er praksis, hvad sker der her? Et kollektivt subjekt opdrager og uddanner ikke via forskrifter og påbud, men gennem reetableringen af virksomhedens læreformer på næste udviklingszone, hvor betingelserne for gamle men problematiske adfærds- og misbrugsformer er ophævet som dominerende, i kraft af progres i subjektets samlede liv.

DEN ÅBNE DØR SOM BRUGERSTYRINGENS "SINE QUA NON"

Den "åbne dør" er en brugerstyret åben dør. I den grad brugerstyringen falder væk, falder den åbne dør også væk. Det kan også siges på den måde, at i samme grad at fællesmødebordet udtaler principielle påbud, påbud der kan skrives ned på en seddel, der kan sættes op – fx ingen hashrygning, ingen alkohol, ingen slagsmål, ingen junk – jo mere decimeres den åbne dør også. Det kan spørges om den "åbne dør" overhovedet tåler regler og påbud?

Da den åbne dør blev etableret med Gaderummets start 13. august 1996, hvor magten blev givet til de gadeunge af rådgivningen, med en fælles samarbejdsaftale om fælles arbejde, har meget forskelligt været til stede. Mange konflikter har udspillet sig i arbejdet for løsninger, der også var fællesløsninger, og som havde det større i sig, altså livets voksen ud af Gaderummet for den enkelte.

To forhold unddrog sig grebene om den fælles midte, tænkt som en arbejdende virksomhed, psykisk og socialt. Hælervarer/tyvekoster, som det ene, for det kan ikke almenføres at tage fra andre, og så være samfund. Medicinmisbrug/junk, som det andet, gør personligheden uberegnelig, da denne, styret til og fra anden side, har deponeret sin myndighed uden for sig som ikke-samfund. Hvad den ene forhindrer af social integration udenfor, ødelægger den anden indadtil.

DEN KOLLEKTIVE AKTIVIST

Der handles her af den enkelte i Gaderummet, så problemet bliver en dørproblemstilling. Det gør det i disse tilfælde muligt for den anden at vælge huset til, og sine hidtidige levepræmisser fra, eller bevidst at vælge os fra, da der ikke er så meget at forhandle om, mere kun hvordan det afvikles fra nu af.

Fra tid til anden søger enkelte eller distinkte grupper af unge at indføre forskellige regler for forskellige ting som rygeadfærd, pornokigning, musikstilhøjde og musikstil, spil, fjernsyn osv., men altid har det ført til mere af samme – og til kun konflikter. Når man lever sammen, og ikke har andre steder, kan man ikke gå og hakke på hinanden, moralisere eller belære over hvad den anden gør, så må man selv prøve at komme med nyt, eller gå foran, uden at den anden skal arbejde for én eller skubbe én foran sig i sin egen tjeneste. Som fikspunkt er regler og normer udviklingsløse, og virker både udgrænsende og hæmmende på udviklingsrum, hvor personligheden er genstand for virksomhed. Gennem regler og normer støder man på hinanden, og dermed på den praksis, der bærer dem, og herigennem, i deres an- og tilknytning den konkrete praksis med deres begrundelse og betydningsforhold, kan områder for regler og normer eksplorerer, udvides eller indskrænkes. "I norm" kan man ikke udvikle sig, da man som enkelttilfælde altid er en stadig udtagelse herfra, fordi en norm er en generalisering af nogle fællestræk, der optræder vilkårligt ved siden af hinanden på en given tid. Regler og normer tjener en bestemt praksis, lige som denne praksis kan være forårsaget af dem. Regler og normer der selvstændiggør sig, bliver til værdier, der fra oven af kalder ordner til orden. Derved spærres allerede i udgangspunktet og i indfaldsvinklen, i mødet med det givne fænomen af et menneske, for fremkomsten af det væsentligste ved mennesket: Dets subjektivitet! Den selvbevægende kraft der gør individet til personlighed i kraft af sin socialitet, men som også i fravær kan være forhimlet i andres løsning på mit problem eller begravet i at være sig sit eget fraværende problem.

FÆLLESOMRÅDET SOM FOLKESTUE

I en folkestue klapper man ikke folk over fingrene for deres adfærd eller sædvane. Det gør vi heller ikke, selv om der kommer mennesker forbi, der har myndighed. Omvendt udstiller huset heller ikke af princip sit skidne vasketøj. Vi laver bare ikke om på os gennem blikket fra oven, fra nedenunder eller udefra, men blot gennem akten, at nu er man her!

Vi laver så alligevel om på hinanden, når det angår hårde stoffer og hælervarer. Unge ryge- og alkoholvaner bliver også klappet, når det bliver misbrug, hvilket gælder alt muligt andet ligeså. Det handler om at finde en løsning på problemet, der ikke ekskluderer den unge, men inkluderer i nyt, der ophæver hidtidige begrænsninger..

Kan der så ikke opnås enighed, så henvises den unge til døren, til gaden. Hvis man har været god til at slå på tæven, så henvises man til næste fællesmøde, men den åbne dør er jo stadig åben fysik. Det ved personen jo også godt, og kommer man ved spisetid, kan karantænen altid ophæves. Ligesom med tyveri: når man kender huset, ved man hvordan, og alligevel sker tyveri så sjældent, trods at det er en ressourcefattig gruppe, der ikke har noget i forvejen. Det omhandler, at de forskellige hussubjekter og aktiviteter i sovesale, kælder og første sal samvirker om den fælles opgave at tage sig af Gaderummet "dermede", "derovre", "deroppe" eller "derude". Derfor fungerer rummet.

Skal der lægges den dimension ned i rummet, altså Gaderummet, at det på forhånd skal sanktionere en bestemt adfærd, så er det ikke længere et Gaderum, så er det en tom institution som de unge i forvejen kommer fra og som de er gået fra.

FÆLLESOMRÅDET SOM DØRTÆRSKLEN

Fællesområdet, med fællesmødebordet, og ikke dørtærsklen, er blevet det bestemte. Der påhviler derfor de enkelte krav om ansvarlighed, myndighed og selvbestemmelse. Det gælder ikke kun de aktuelle brugere, men også i relation til den ydre omverden, der har stødt dem ud. Huset værner om sine udstødte så godt som muligt med de ressourcer der er tilgængelige, således at den, for dem, ydre omverden om huset, kan blive til deres fremtidige samfundsmæssige verden.

HUSET SOM ET SELVFORPLIGENDE FRIVILLIGHEDSFORHOLD

Lige som den åbne dør, hviler husets øvrige rutiner på frivillige ordninger og regler, med de regler, regelsæt, normer og tilgange, der internt i huset skabes og genskabes ud fra lokalernes stadige opbygning, reovering og ombygning. Disse forordninger – som bæres af de mennesker der etablerer dem – er til stadighed part i og af husets fællesmødeforordninger, ligesom områder selv er del af den større cirkularitet i opgaveløsninger på husniveau.

Forordninger må til stadighed fornyes, eventuelt forfines, reetableres på ny, så de tjener lokalebruget og dets funktion, og ikke modarbejder det. Ligeledes at de tjener de menneskelige individers udvikling her igennem, som jo er menneskelige verdener i menneskelige sammenhænge.

Fællesområdet er nok afgrænset i sig selv, men dørene til resten af huset er åbne, på nær er kontorer og arkiver låst af. At huset er åbent uden forskrifter for adfærd gør hvert skridt til en udviklingsaffære. Det drejer sig om at få den grundlæggende udviklingsopgave arbejdet ud, så arbejdet hermed frisætter mere end anstrengelsen ved at blive i det gamle.

ULIGE LETTERE

Det vil være ulige lettere at begynde at låse døre pr rutine rundt i huset, så at sige sidste mand/kvinde slukker og lukker efter sig. Og at gøre regler og normer klare for overskridelse af entrédøren, og for adfærden indenfor. Det skaber bare ikke rum for alle problemer. Og det har den vane, at de udvikler sig og på længere sigt gør det hele mere konfliktfyldt, men kun i et ydre forhold til arbejdet og til konfliktgrundlaget, og dermed kun løsninger gennem yderligere indordning eller frastødning, ikke gennem indre udvikling, hvor alle kommer med.

BUND BESVÆRLIGT MEN LIVSBEKRÆFTIGENDE

Der skal det radikale anderledes til: den åbne dør, gaderummet. I det gamle Gaderum fyldte fællesstuen med det åbne kontor, hvor alt skulle foregå, herunder hvor også alt stort som småt skulle afregnes mht. adfærd, det meste af Gaderummet. Soveområdet og to kontorer gav luft og plads til andet stille og til det terapeutiske arbejde. I det nye Gaderum er det sorte område med direkte adgang fra gaden blevet til Gaderummets omdrejningspunkt, forstået således at der er flere distinkte subjekter i huset, hver med deres eget rum, der arbejder sammen om at få det til at fungere.

Det er resultatet af, hvad der oprindeligt blev etableret gennem den konkret åben dør for "de uopnåelige unge, de fravalgte unge, de fejlbehandlede unge, de stadigt nødstedte unge", og som bud på deres menneskeliggørelse. Huset fungerer i kraft af at alle gives mulighed for at trække på samme hammel, uden at skulle gå op i den, men samtidig gives individuelle muligheder for at forfølge egne særlige interesser og behov.

At sætte betingelser ned i den fælles arbejdsmidte, for hvordan individer gebærder sig med deres udtryk og levemåde, for at få lov at være der, dét er at kræve dét af udstødte unge og ældre, som de ikke kan honorere. Hvis de kunne det, var de ikke i deres marginalitet, men i selvbestemte lokaliteter, hvor de sammen med andre sætter deres egen dagsorden. At kræve det – med tyveri og junk som undtagelse og som beskyttelse – vil være at spille dem ud mod hinanden, som hinandens eksekutorer og ofre, og som medskyldig i egen undertrykkelse. Gaderummets lange historie med den åbne

dør viser, at kun på området af hælervarer/tyvekoster og medicinmisbrug/junk, hvis eksistens også lægger alt øde for synlig og håndgribelig praksis, kan der dannes norm, der ikke disintegrerer de enkeltes fællesskaber.

Gaderummet skabte ikke sine unge, de unge skabte Gaderummet, og da dette op igennem slutningen af 90-erne ikke kunne negligeres, blev det gennem en årelang kompleks proces oparbejdet til "Den selvejende institution Gadeummet-Regnbuen" med samarbejdsarbejdsaftale med Københavns Kommune og finansieret af Socialministeriet, og med samtidig flytning til lovlige lokaler i Rådmandsgade 60 i maj 2005. Slutpapiret her er den kommunale godkendelsesskrivelse af 23.december 2005, med alle de dokumenter det bygger på.

MÅLGRUPPER OG INSTITUTIONSUDFORMNING

I aftalerne om Gadeummet-Regnbuen står, at målgrupper, organisation, drift og pædagogiske principper, skal fastholdes gennem virket. Da det er målgruppen, der har skabt virket, kan det kun fastholdes ved at fastholde ikke at lægge andre snit ned i organismen, end dét der er genklang med, ellers ødelægges man organismen, hvis den er til for dem. Gaderummets projekt "Indre Lænke" tydeliggør de mekanismer, der er genklang i fra brugerside, og præsenterer dem i en faglig arbejdssammenhæng. Der er tale om et skift i fagligt fokus, fra den enkelte udstødte til hvordan udstødelse hele tiden reproduceres med de enkelte udstødte som bærere. Og hvad der bryder hermed. Når Tilsynet skriver - "Der må ikke indtages hårde stoffer (heroin, kokain, speed) på stedet. Alle er meget opmærksomme på, om der findes hårde stoffer i huset" – så må man spørge sig selv, om Tilsynet overhovedet har fået øje på Gaderummet og dets formulerede misbrugspolitik. Det er samme slags argumentation, som Gaderummet til stadighed kæmper med overfor nye unge, der er sprøde, har svært ved grænser og har et accelererende misbrug. "Nåh. Jeg troede jeg godt måtte tage dem (fx pillerne) udenfor huset, bare jeg ikke gjorde det herinde" eller "Nåh. Jeg troede at jeg godt måtte have dem (fx pillerne) på mig, bare jeg ikke tog dem herinde". Nej. Man kan ikke sidde i det sorte område og lade sin koger brænde af, og så ud og ha´ en ny. Det handler ikke bare om en ren stue af princip, som pæn yderside, eller som ens offentlighed, og så have sin inderside som sit eget private område, eventuelt i form af et privat værelse, og den hermed forbundne ret til privatlivets sysler. Nye brugere af Gaderummet med stofproblemer har tit denne instrumentelle holdning til stoffer, hvilket skaber store problemer for dem, og i anden omgang for Gaderummet. Som boer i Gaderummet accepteres ingen hårde stoffer overhovedet, så længe man er boer, heller ikke udenfor huset eller på selvdefinerede private områder i huset, hvilket i markant grad overholdes, og hvor de enkelte unge i bogrupper selv er husarbejdere på, at nye unge i huset hjælpes på vej. Gaderummets boere er altså clean for hårde stoffer, hvilket de kan takke stedets samlede stofpolitik for. Det er store krav til boere, men de honorerer dem i samarbejde med huset. Hvad angår værestedsgæster, så har Gaderummet ikke samme mulighed for at arbejde med at kræve at de ikke anven-

der de hårde stoffer, men pga. husets samlede stofpolitik ligner det meget at man bruger huset til at gøre sig fri af stoffers dominans, og at komme videre fra det tidspunkt, hvor man kan, upåagtet at man måske stadig har problemer, men dog er i stand til at lave noget, indlære og dermed udvikle sig, hvilket i anden omgang ophæver betingelserne for at stofmisbrug stiller sig i vejen for forandring.

Tilsynets forhold til hårde stoffer, herunder at bortvise al hashrygning som misbrug, vil medføre, at der til stadighed vil være hårde stoffer i Gaderummet i et omfang, der vil være helt ude af kontrol – som det er alle andre steder – da det gør brugergruppen til en uberegnelig masse, der skal frygtes. Det er at svigte sine unge, sine brugere, når man fokuserer på det umiddelbare og synlige, og kun vil have med dem at gøre, når de så at sige er rettet ind allerede, fx gået ud og røget. De lærer at indrette sig efter en overflade, hvor det synlige tæller, hvilket i anden omgang forhindrer dem i at lede efter de udviklingsdrivkræfter, der kan hjælpe dem videre. De skjulte dagsordner forbliver skjulte i forsøget på at efterleve overfladens regler, og står dermed i modsætning til udvikling, der kræver tilgang og kontrakt med det, man skal lære i en åben relation til den anden

Tilsynet skriver sine påbud ind i en institution, som de ikke øjner, trods at institutionen blev godkendt netop efter rammeoverskridende arbejdsmidler, tilgange og resultater. Ikke fordi man ønsker synlig fattigdom og mennesker i flok med psykiske forstyrrelser, adfærdsforstyrrelser mm. udstillet i flok – som jo er til alles skue i det sorte fællesmødeområde ud til gaden – men fordi organiseringen af arbejdet og hjælpen til de unge, skrev historie.

Når Tilsynet konstaterer en stor arbejdsglæde og engagement hos medarbejderne og en tilsvarende stor glæde hos brugerne for Gaderummets virke, så er det uforklarligt, at Tilsynet ikke studser over, hvad det egentligt er, de vil afvikle: det frie metodevalg i videnskabeligt regi, den frie tale, det generationsprægede (de flere generationer), den filosofiske tale, den kreative adfærd, gården som husets 5.te rum; Og pædagoger skal tage over.

Det betyder afviklingen af brugerstyringen og dermed af det frivilligt forpligtende ansvarsforhold over for huset. Det er en anden institution, som Tilsynet skal gøre sine påbud til end netop Gaderummet, der i sin styreform, hus-indretning og handlerutiner har måttet rette sig ind efter, at pædagoger, psykologer, skolelærere, psykiatere mfl. ikke er tålt, men alligevel også havde ret til at være der. Et ekko af at de unge ikke vil differentieres efter yderligere ydre normer, end allerede mødt.

TILSYNETS "AFVIKLINGSMANUAL" FOR GADERUMMET

Lokalemæssigt ligger alting for alle i huset lige ved siden af hinanden. Smart. Modsat andre institutioner er lokaleforholdene viklet funktionelt ind i hinandens områder, så ikke modsigelsen bruger-personale danner norm, men derimod arbejdet med læreprocesser. Hvad der ikke er smart er Tilsynets tilsynsrapport, der er en "afviklingsmanu-

al" for Gaderummet. Frem for brugerstyringens og det kollektive ansvars videreudvikling, skal der nu ageres i Gaderummet, hvor noget ikke må siges, noget bestemt ikke må udtrykkes, noget bestemt skal sanktioneres som ikke-tolereret, og rette sig ind efter noget ubestemt andet. Huset blev oprindeligt indrettet efter en blød filosofi, hvor de unge skal "have magten", og ikke indrette sig efter den. Det vil kræve millioninvesteringer, hvis vægge, døre og tilgangsforhold skal ændres efter fængselsvæsenets og psykiatriens forbilleder, og så er kælderen endda endnu ikke færdigrenoveret, da de oprindelige midler ikke rakte hertil.

Det vil være lettere at lave Tilsynets gaderum et nyt og andet sted, men det behøver man ikke; Nærmest alle steder er allerede skabt således, og de skyer målgruppebrugere fra dem, eller brugerne mistrives gennem deres placering; og samtidig plages institutionerne af hærværk, tyveri, vold og junk. Nej tak. Mange gaderumsbrugere husker med panik disse institutioner fra tidligere, og slås stadig med sårene. For andre er det de psykiatriske midler der huskes. Det synes ikke at nytte at genindføre mere ydre kontrol.

UNGE UNDER 18 ÅR

Børn og unge kan komme. Huset er funktionelt udformet som et blødt sted. Det er ikke et sted for børn og unge, men deres tilstedeværelse er legitim, lige som hunde, katte, kaniner, tamrotter, you name it, er det. Og i dag kan man kun flytte ind, hvis man er blevet 18 år.

Grænsen for overnatning/indflytning blev lagt fast i 2003, efter en intrige spundet mellem Døgnkontakten og Forvaltningen. Der påstås en voldtægt af en 14.årig pige i Gaderummet. I sin indberetning fra Døgnkontakten udelades, at voldtægten er opfundet og heller ikke er foregået i Gaderummet og/eller dette udelades i forvaltningens informeren det politiske udvalg. Under alle omstændigheder gjorde forvaltningen ikke arbejdet godt nok, før de handlede med Gaderummet som syndebuk. Da dette bliver klart, lukkes sagen straks, men her havde det politiske niveau allerede måttet skride til handling – ingen røg uden en brand - og de handlede ved at fastsætte en grænse for overnatning/indflytning til 18 år. Gaderummets ønske om at blive rensat, forsvandt i tavshed – og i forvaltningens røde ører! Samme del af forvaltningen har tidligere været inde i Gaderummets sag, hvor Gaderummets midler fra Socialministeriet søgtes konverteret til kommunens egne penge, og til et eget kommunalt projekt, der skulle arbejde på samme område som Gaderummet, men ikke på samme måde.

BETÆNKELIGHEDERNE VED GADERUMMET UD FRA DEN GAMLE MAGISTRATS FORESTILLINGSVERDEN

De betæneligheder, som Tilsynet beskriver i sin historiefortælling om Gaderummet – at unges holdes væk fra psykiatrisk behandling, fastholdes i inaktivitet osv. – er alle betæneligheder, der er formuleret af den gamle magistrat i kommunen, den magi-

strat der blev sat af sagen, da Gaderummet klagede til det politiske niveau over ufaglig sagsbehandling v/ Unna Madsen, Anders Kirchhoff, Carsten Stæhr Nielsen Grethe Munk mfl.; betænkeligheder som forvaltningen forsynede FAU med, uden at de nogen sinde selv havde været i Gaderummet.

Først da en ny socialborgmester tog over, og Gaderummet blev evalueret på sine faktiske og forefundne præmisser, som er ført videre frem til i dag, gav det politisk niveau tilsagn om en permanent etablering. Det skærpede tilsyn kommer ikke ind, fordi vi skal være som andre institutioner i Københavns kommune, men fordi der var så meget strid om det dengang, hvor samme del af forvaltningen ville have Gaderummets penge konverteret til deres eget projekt i kommunen. Det bedste forsvar var angreb på Gaderummet – må man åbenbart ha' tænkt dengang!

Fra dette subjekt i forvaltningen lød til stadighed den samme kritik af Gaderummet på områderne stoffer, kaos, manglende psykiatri og udvikling, at vi ikke kunne noget, fordi vi ikke var som de andre. Platformen for kritikken henter Tilsynet fra forvaltningens eget kritikgrundlag af Gaderummet, fra før nogen i kommunen havde været ude i Gaderummet, og fra før det politiske niveau genåbner Gaderummets sag i foråret 2002. Tilsynets beskrivelse af forhistorie og kritikpunkter, "betænkeligheder", er ganske identisk med forvaltningens egen, og adskiller sig på ingen måde fra den oprindelige socialborgmesters Winnie Larsen-Jensens afvisning af Gaderummet eller fra en etnologafrapportering. Etnologernes indfaldsvinkel der også har Tilsynets fra-oven-af-og-ned-holdning resulterede i en afrapportering af tilstandene i Gaderummet uden at de unge var repræsenteret i det, for de forlod lokalerne i protest mod etnologernes fordomsfuldhed, hvorfor etnologerne havde lidt svært ved at studere dem. Etnologerne løb senere fra en fremlæggelse af deres resultater overfor ungegruppen. Det vil desværre nok gå på samme måde med Tilsynet: at de unge vil forlade lokalerne, når de entrerer, for tilliden er voldsomt misbrugt.

Det har taget år at overvinde de unges modstand mod nogen myndighed, efter at etnologerne og forvaltningen mente, man kunne behandle unge mennesker med morale og nedlæthed overfor deres fattigdom. Effekten af Tilsynets rapport må huset allerede leve med, i form af tab af motivation og glæde, hen imod det sædvanlige og gamle: "du er ingenting". Tilsynet kan skrive deres ord, men vi står med de mennesker, der konkret bliver slået af disse ord, og kan starte forfra med deres samfundsmæssige integration. Menneskene er en integreret del af stedet, og er ikke en flok eller masse, der skubbes rundt af andre mennesker, der har planer med dem. Planerne udvikles derimod i fællesskab, og dette er drivende for arbejdet, ikke et herre-knægt-forhold, solgt som pædagogik.

STÆRKT ALVORLIGT PSYKISK SYGE

Tilsynet refererer samtale med to unge, hvor enkelte dog var "svært psykisk syge". En andet sted omtaler Tilsynet en "alvorlig psykisk syg". Når Tilsynet mener at kunne skrive sådan om Gaderummets unge, så stiller man også op til videre handlen. Der

er behov for, at Tilsynet identificerer den/de pågældende personer, samt fremlægger deres faglige vurderingsgrundlag, så der kan handles på det, og således at de unge der vedvarende har tanker om "Er det mig, de mener?" kan få lidt hvile, og den pågældende unge en revurdering af indsatsen. Det må tages herfra sammen med den pågældende.

Det har taget år at komme videre end de unges automatiske afvisning af systemet, og med Tilsynets sidste runde, kan vi starte forfra. Når de unge ryger Tilsynet op i hovedet, ja så er det måske ikke et misbrug, men en afprøvning af, om de er pålidelige, til at stole på! Ja og det var de så ikke. Socialborgmester Bo Asmus Kjeldgaard blev også røget op i hovedet, men han var så fornuftig, at han holdt fast i, hvorfor han var i Gaderummet – og det var ikke for at falde over en provokativ hændelse, hvor glorie, love og regler kan pudses.

SAMARBEJDET MED BEHANDLINGSPSYKIATRIEN

Tilsynet påbyder Gaderummet at forbedre samarbejdet med behandlingspsykiatrien. Aktuelt og gennem lang tid har der ikke været konflikter forbundet med unges ind og udgang af psykiatrien, skadestue, åben eller lukket afdeling, dog med undtagelse af en bestemt person. Denne person var først svingdørsklient i psykiatrien frem til 2003, så udtappet af medicin og medicinfri i 9 måneder gennem Gaderummet og samtidig flyttet tilbage i egen lejlighed. For første gang får hun kontakt til sin lille pige, og de er begge med Gaderummet på ferieophold på Bornholm; Så en brandert og et overfald nytårsaften og derefter på skadestue, og – nok fordi allerede kendt af psykiatrien, eller de ikke har afsluttet sagen – overført til psykiatrien fra somatisk skadestue, og herefter på afdeling O. tvangstilbageholdelse, tvangsmedicinering, klage fra personen selv, klage fra Gaderummet, og alligevel indenfor få dage og uger indstilles personen til elektrochok, der efterfølgende effektueres. Siden har hun været på afdeling o. on-off, bare mere afkræftet end før.

Både Gaderummet og personens selv med advokat har søgt aktindsigt, men akter nægtes udleveret. Der klages til Patientklagenævnet og klagen ligger nu på 2.det år og venter på besvarelse. Det kunne være rigtig fint, hvis samarbejdet med Rigshospitalets afdeling O. blev etableret igen. Sidst jeg var til møde derovre angående ovennævnte person, jeg husker ikke hvornår, blev jeg afvist i skranken, trods jeg havde en aftale.

Der er den forskel i samarbejdet med Rigshospitalets afdeling O., at det fungerede meget fint op til 2002 og i 2003 rigtig fint. Undertegnede havde møde med daværende ledende psykiatriske overlæge Henrik Lublin om hvad Gaderummet var, og om flere enkeltsager, hvor der var overlap mellem Gaderummet og psykiatrien imellem, og hvor han tit stod med at skulle foranstalte drastiske tiltag, hvis én patient var rømmet og ikke kunne findes, og hvor de selv havde opbrugt deres muligheder for at finde patient frivilligt.

Gaderummet havde tit sine stier at gå efter, og finde personen, og der er skabt mangen en fredelig løsning, modsat stort politiopbud mod en psykisk syg, opsat på forsiden af efterdagens Ekstra Blad.

I 2004 erfarede Gaderummet så, med ovennævnte tvangstilbageholdte person, at nu var dialogen ophørt. Siden har afdeling O. kun haft ikke-kontakt til Gaderummet, og vi kan konstatere et lederskiftet på afdelingen.

Der ligger en opgave for Gaderummet, indrømmet, at skulle løfte overfor et bedre forhold til behandlingspsykiatrien, og den skal også blive løftet. Den er umiddelbar flertydig. I årene 2003-2004 havde Gaderummet konflikter ift. Bispebjerg Hospital, omhandlende unge indlagt og medicineret mod deres vilje; Dette indebærer de konflikter der altid er forbundet hermed, når det er unge med et netværk uden for det psykiatriske system. Om der er sket forandringer i ledelsen og i behandlingsmetoder på Bispebjerg Hospital, er jeg ikke kapabel til at udsige noget om, men flere sager de sidste år i forhold til Bispebjerg har været fine processer, hvor det er lykkedes i den sidste ende på god måde.

Aktuelt er flere unge knyttet til Psykiatrisk Hospital Glostrup, hvor Kriminalforsorgen også er inde over. Det er vores indtryk, at Kriminalforsorgen oplever samme arbejdsvanskeligheder som Gaderummet med psykiatrien.

Det er sager der trækker tårer.

OM SELVE TILGANGEN TIL SOCIAL OG PSYKOLOGISK ARBEJDE MED UNGE-PROBLEMER

Når unge møder Gaderummet, som de ofte kender til gennem andre fra gaden, er det med vanlig mistro. De møder rummet som de møder andre steder, og dermed opfattes det som et spørgsmål om tid inden man bliver smidt ud – men det bliver man så typisk ikke alligevel. Du skal ikke først kreere din historie, for at være her, men noget af en personlighedsudfordring i sig selv, for hvad er man så!

Man er vel enten en personlighed med interesse for marginaliseringsprocesser i samfundet eller allerede er ramt af det.

Når systemer for mennesker spiller fallit, og det sker, for ellers ville der ikke være råmateriale til Gaderummets stadige fortsættelse. Aktual-politisk synes det ikke som om at et sted som Gaderummet vil få mindre at tage sig af fremover, nu hvor effekten af starthjælp, kontanthjælpsloftet mm. er begyndt at vise sig på pårørende side, der er begyndende helt slidt op. Deres anstrengelser har alligevel ikke båret frugt, for deres kære børn er alligevel blevet sat ud, på gaden eller til det der er værre, og selv kan de snart ikke længere klare den.

Tilsynet skriver, at "den pædagogiske metode tager udgangspunkt i kritisk psykologi og arbejdet med gruppen som besluttende organ". Det er altså lidt omvendt. Vi prøver, søger, at tage udgangspunkt i den konkrete person, det liv de leves, det liv der er

på vej eller måske har behov for at befordre. Det er genstanden. At få et greb om genstanden i form af en pædagogisk metode er noget andet. Gaderummet er etableret som socialpsykologisk arbejde, og her er genstanden ”personligheden på sin vej”. Det bliver en ramme, hvorunder personligheden kan komme til sin ret, skulle den være trådt for fode, eller have vigtige budskaber at bringe. Teoretisk tager Gaderummet, for de der kender det eller de som kender noget, udgangspunkt i den Kritiske Psykologi, men ikke praktisk. Ingen skal rette sig ind efter nogen teori. Kritisk Psykologi er for Gaderummet den fællesnævner, at tænke historisk om sin virksomhed, begrunde sine ting, befordre udvikling, ikke stykvis, men begrundet i det næste mulige udviklingstrin, der lader gamle problemer blive opløst gennem det nye. Det har på intet tidspunkt været meningen eller hensigten, fra det politiske niveau i Borgerrepræsentationen eller i Socialministeriet, at Gaderummet med sine nye lokaler skulle rette sig ind efter hidtidige ordninger, men at Gaderummet indgik i det selvfølgelig kommunale tilsyn, når lokalerne kunne lovliggøres. Og dette med en særordning. Overhovedet at forhandle med en kriminel, som Gaderummet var, der boede ulovligt, dét kræver en særordning.

Den nærmere udfoldelse af denne ”særordning”, bliver så det næste kommende problem, for særlige problemer kræver særlige løsninger.

I det gamle Gaderum var der en 5.sal, hvor de fleste sov i små aflukker. Nu er der bygget sovesale, for de lidt gamle unge i Gaderummet; ganske det samme men i et afgrænset rum med 6-10 andre. Det synes at fungere rigtig godt. Og der er også kommet 3 værelser til oppe på første salen, for unge der særligt skal passe skole og arbejde.

Både unge på første salen og unge i sovesalene deltager i det daglige viderebyggeri, om det er kælder, tøjdepotet, gangene, og hvad der skal laves om. Det er en del af deres daglige færden, gøren og laden i huset, at de støder på ting og opgaver, som opfattes som den naturlige ting at ordne, for det lille får det store til at fungere. Der bliver pip-pet med hver sin stemme, og opgaven er dets videregivelse.

Tilsynet skriver: Gaderummet har ikke svært ”ved at få færdiggjort de håndværksmæssige projekter, herunder maling af gangarealer”, samt at det er ”vanskeligt for Gaderummet at få handleplanerne til at hænge sammen med den handleplan, der skal ligge i kommunen”. Gaderummet er fuldstændig klar på ikke at anvende unge, der kommer til Gaderummet som gratis arbejdskraft på diverse opgaver, der altid lige er rar at skulle få løst. Ikke ”Arbeit macht frei”. Det kan også alment begrundes, at ikke arbejdet er første behov, men kun i samme grad som det fører til en udvidelse af ens handlerum.

Der arbejdes ganske kontinuerligt med maling og opbygning af Gaderummet. Det er små skridt, da midlerne er små, og opbygningen dyr. Der er præcise planer for, hvor-

dan bygge det manglende. Problemet er mere at samme projekter er oppe på fællesmøder igen og igen, og hvor det afgørende er, at der mangler bestemte midler for at komme videre. Hér bremses unge i huset af husets manglende økonomi. Fx er der aktuelt mange prof musikere tilstede, men de er så meget individualistiske grundet deres livsomstændigheder gennem mange år, derfor er det ganske svært at skabe det band, som alle gerne vil have. Forsøgene er utallige, og de fortsætter. Det er der ved at blive gjort noget ved.

Hvorfor udtaler Tilsynet ikke noget om manglen på ressourcer, til at gennemføre det gode liv. Papirerne overbragt til Tilsynet ved sidste besøg fortæller om svære vilkår for en fælles fremtidig arbejdsmidte, hvis ikke husets beboere hjælpes til en bedre økonomi – hvor vi uden denne tvinges ind i herbergformer, der ikke nytter for unge, hvad alle ved. Hvorfor påbud der splitter en ungegruppe, og delegerer magt til personalet. Personalet har jo magten i forvejen. Trods alle ord om brugestyling, har personalet den fysiske nøgle til rummet.

LOPPEGALLERIET

Det vil være et loppegalleri at skulle sørge for påbudet om, at ”der ikke overnattes i andre rum, end dem er indrettet hertil”, og at ”unge der bor i køkkenerne, tilbydes andre rum” – om end det er et tilstræbt mål. Det er heller ikke som Tilsynet skriver at: ” De unge sover sammen på sovesale, for at de kan oparbejde en tryghedsfølelse og nærhed, og de kan arbejde med de konflikter der opstår”. Og endelig, Tilsynets ord: ”Der er en høj grad af brugerindflydelse i Gaderummet”.

Der er ikke en høj grad af brugerstyring, der er en grundlæggende brugestyling. Uden ungegruppens medvirken og passen på Gaderummet, kan personalet ikke noget. De unge sover ikke sammen på sovesale, for at de kan oparbejde noget som helst, men fordi de ikke har andre steder at være. Og der bygges på livet løs, af de sjæle der ikke har fundet deres mere stationære lokalitet, for videre færd. Der bliver lavet meget musik i disse ”rumkryds” mellem mennesker i Gaderummet – og en enkelt sørgmodig skæring ligger allerede på Gaderummets nye hjemmeside.

Køkkener er – som funktionssteder i alle større sammenhænge – også midlertidige sovepladser, om man vil det eller ej, og hvad der bygges op er også temporært, det er ikke nagelfast. Bygninger, og tit små slotte, rejser sig i hjørnerne, og alle frygter – men! Så flyttes der videre gennem konflikter og fællesmødebordets formidling, en anden overtager hytten, eventuelt ved at gøre den til ingenting. Det er sådan en cirkulation over tid, for uden, intet havde ændret sig. Køkkenerne er hus-steder for midlertidige sociale sovepladser, og sågar bohjørner for en langtidsgæst, for pausen inden man kommer med igen, kan være afgørende for hele livet.

I den sammenhæng hører husets ”psykose”, som han tit omtales, måske hjemme. Det er han snart ikke længere, i hvert fald ikke på den gamle måde. Men ingen har hidtil kunnet producere det afgørende enzym, før at han selv skabte sig det ved at indtage en sovesofa i et køkken, hvor han kunne være i fred, men hvor han måtte fravælge

alkohol for at blive i køkkenet. Han har ellers boet mange steder i huset, smidt ud af sovesale og fjernsynsstue mv., og han har klaret hvad som helst – fx stribevis af langvarige psykiatriske tvangsbehandlinger - men endnu uden at finde helt tilbage til hvor han kom fra, og hvad han skal videre med. Det er talemåde i huset at omtale, at for et år siden havde han ikke noget sprog, det har han i dag, ganske mere for hver dag. Den gave som det har været for Gaderummet at få flere rum at operere med, det nagelfaste og det flydende - indenfor Brandmyndighedernes krav selvfølgelig, hvad altid sikres – har været en god ting for ham, og han har vist styrken ved de åbne døres politik på dette område.

I fjernsynsstuen blev der et stykke tid efter indflytningen sidste år bygget et par senge, for at kunne rumme en bestemt ung, som ingen andre steder ville have, heller ikke boerne i Gaderummet. Det gik ud over det fjernsynsmæssige, men nu er sengene ved at være slidt ned, så nu kommer rummets funktion igen på spil, og alt imens er den unge, der er blevet lidt ældre, for længst blevet produktiv aktør i den bogruppe, som oprindeligt havde givet hende op. Hun er også en produktiv aktør på husniveau, selv om hun i sin bolig kan beskrives som ”Kvinden fra Rolds Vilde Skov”.

Hvis man - som Tilsynet – skal beskrive Gaderummets møblement og computere, så synes jeg det må være på sin plads at påskynde, at det overhovedet er der, og at det fungerer upåklageligt. Genbrug, klunset, fået, genbrugt til yderste klips, det er sådan vi overlever, fordi vi skal.

Gården er sit eget eksperimentarium værdig. Vind og vejr, materialer og deres slidstyrke, deres brug, og også deres endelige, for så længe de kan bruges til noget inden vind og vejr – og andre nupper det – jo mere fælles gavn. Gaderummet har ikke et storskraldsområde eller skur. Så storskrald står, hvor det står mindst i vejen for gårdens brug, kønt eller ej, det er kun huset der skal se på det, og vi er del af det.

”NOGLE UNGE MED PSYKISKE LIDELSER BLIVER STØTTET I IKKE AT TAGE MEDICIN. DET ER GADERUMMETS OPFATTELSE AT DET HAR HJULPET NOGLE AF DE UNGE AT VÆRE UDEN MEDICIN”

Det er ikke Gaderummets opfattelse, at ”det har hjulpet nogle af de unge at være uden medicin”, fordi de ”bliver støttet i ikke at tage medicin”, som Tilsynet vil citeres for. Nej. Det er også ren cirkulær tale. Der er derimod tale om, at snesevis af unge gennem alle årene er trappet ned og ud af medicin, fordi de ikke kunne komme længere af den vej, og hvor medicinen var ved at spise deres sidste rester af selvbestemmelse. Unge der hænger tyndt i deres sociale betingelser, og hvis eneste behandling har været medicin, selvom de unge har ønsket andet, og hvor effekten har været det forudsigelige drop-ud af uddannelse, arbejde mm. De har i Gaderummet modtaget en anden behandling, der har gjort dem i stand til at udvikle deres liv i social, psykisk og somatisk forstand.

Mange unge har, inden de havner i Gaderummet, forgæves været rundt og søge psykolog eller en behandler af lignende art, men har ikke fundet noget – eller ikke haft råd - og hvor lægen, og herefter henvisningen til psykiater, til sidst tog over med en ren medicinsk behandling. Mange får det ikke bedre heraf, de må sygemeldes, hvorfor de igen og igen konsulterer læge og psykiater, og dosis og præparat forandres igen igen. Typisk har dette kørt et par år, før Gaderummet involveres – når lejlighed, venner, sidste rester af socialitet grundlæggende er truet - og så ved at én eller anden kommer slæbende med en person, der intet mere kan selv – og som alle vil indlægge, men som ikke selv vil det – og kan Gaderummet tage over, så gøres det.

Ovenstående relaterer sig primært til unge sat i medicinsk behandling for depression, og det gives for at hjælpe dem med ikke at droppe ud af skole, universitetet, arbejde eller andet. Men til gengæld ser det ud til, at den unge i de fleste tilfælde alligevel dropper ud efter 2-4 måneder, hvor første sygemelding bliver nødvendig, eller efter 1-1½ år hvor alt opgives. De kan, når alt opgives, ikke længere honorere bare simple dagligdags forhold, de erfarer at de ikke længere kan trække på deres inderste ressourcer – der er ligesom filter på – hvilket over tid betyder, at de kreativt brænder ud og efterhånden kun kan lave rutinearbejde, og det begynder det så også at knibe med, da angsten igen begynder at dukke op med endnu større styrke, da man ikke føler man lever overhovedet eller det går den rigtige vej.

Der er ikke tale om at Gaderummet tilskynder til ikke at tage medicin, eller omvendt. Det er ren cirkulær tale. Der er så også den tale, der er på tale ved indestængte følelser. Det handler ikke om reframing (:omformulering/forskydning af problemer), men om deres løsning. Det handler ikke i første omgang om medicin eller ej; det handler om personen i sit socialt-samfundsmæssige liv, og hvordan dettes udvikling støttes på personens præmisser. Mange unge havner i Gaderummet, får psykologisk støtte, og de fortsætter på medicin. Gaderummet er hverken "Kirsten Giftkniv" eller "Skilsmisseadvokat" her, lige som for eksempel løsningen af samlivsproblemer heller ikke kan løses med en sådan lateralitet. Hvad det ender med må komme fra sagen selv, ikke fra en holdning til det ene eller det andet, herunder medicinen, der ikke har med sagen og sagens udvikling at gøre. I en sådan sammenhæng, når der er arbejdet for dets udvikling, støder man på spørgsmålet, om medicin kan fremme processen eller hæmme den. Da de fleste af de unge i bakspejlet ikke skulle have været på medicin, da det var andre, in casu psykosociale forhold, der var problemet - så betyder det også at de fleste unge trapper sig ud uden problemer af nogen art. Og det går alle godt, og er typisk muligt – hvis ellers man ikke er for gammel, oppe i årene, og hvis mængden og længden af tvungen medicinsk behandling ikke er flere årtier gammel. Processen, hvor man "uden problemer af nogen art" bliver medicinfri, er en meget krævende og omfattende proces, idet problemers hidtil manglende løsning, og deres smertelige indhold, har haft store sociale, psykologiske og kropslige konsekvenser over tid – et

bestemt liv har initieret sig, eventuelt selvstændiggjort sig - hvorfor personen skal lære at udvikle et nyt liv, ud fra egne interesser, lyst og behov.

Det er ikke rart at forestille sig disse unges liv, hvis ikke der havde været et Gaderum for dem. Og for dem der ikke finder noget, fordi de ikke finder os, eller dem vi simpelt hen ikke har tid til. De vil i alt overvejende grad ende med at blive placeret i et psykiatrisk bofællesskab i løbet af en årrække. Helt forkert.

Gaderummet gæstes også af unge, der har været sat i anti-psykotisk behandling, men som ikke længere modtager den. Disse unge er anderledes stillet end ovenstående gruppe. Det er tit de mere udadvendte, de mere socialt-konfliktende unge, der har denne fortid. Her er det over tid spørgsmålet om at få åbnet for de følelser, sanser og sansekerneforhold, der som forskubbede eller uudviklede betinger, at den unge ikke kan komme på højde med sig selv, og dermed med det større liv. Meget arbejde er her socialt arbejde, for at gi' gruppeerfaringer og sociale færdigheder, men ender tit i kropsarbejde, sport eller andet. De unge der fortsat er på anti-psykotisk medicin, når de begynder at bruge Gaderummet, er – i sagens natur – i behandling til anden side. De fleste unge kender udmærket alle stoffers virkning, og de tænker nærmest som deres egen psykiater. De unge der kører videre her, ender med den førtidspension, som de tit allerede er indstillet til. De unge, der i Gaderummet vælger at droppe deres anti-psykotiske medicin, de gør det af deres egne grunde, for de er dér hvor noget sådant ikke diskuterer med nogen. De er socialiseret til at modtage behandling, fra tiden før Gaderummet, har ofte modtaget den med tvang utallige gange, så når de kan vælge selv, så beslutter de uden at spørge nogen til råds. Her kan Gaderummet ikke gøre andet end at prøve at følge med, og faktisk – som på en åben psykiatrisk afdeling – motivere til at man dog tager lidt af sin medicin, diskuterer det med sin psykiater osv. osv. De fleste unge lidt oppe i årene klarer det ikke, starter selv efter lidt turbulens og tid igen. Men nogen gør sig også erfaringer, der betyder at de næste gang gør det anderledes, med bedre resultat. Det er som med rygere, både cigaretrygere eller hashrygere, generelt. Pludselig bliver der ikke længere snakket om det; men den dag det sker, så er det en ikke ryger der udtaler sig, og i denne kontekst er det så en ung, der står på sine egne ben, trappet ud af sig selv, ingen har vidst noget.

Problemet er, at hvis indordningsforholdet bliver gjort til et spørgsmål om medicin eller ej, så er man væk fra de bevægelige sociale og psykologiske grundforhold, hvor muligheden for gensvar på udviklingsbehov er til stede som potentialitet, såfremt der kan findes hen til dem og de kan gribes ret. En lateral indfaldsvinkel gør genstanden flad, og udvisker dermed spændingerne mellem de niveauer i psyken, som udvikling kan sætte af fra, overvinde hidtidige begrænsninger. Herunder begrænsninger i det psykiskes velbefindende, som ellers må dulmes, symptombehandles, rent medicinsk. At det ligger udenfor Gaderummets arbejdsfelt at udtale sig om medicin gennem faglig brugeroplysning, det er grundlæggende at svingte Gaderummets unge sjæle. Desuden er neuropsykologiske og neurofysiologiske forhold og processer niveauer i psy-

ken, ikke psykens fundamentalniveau, der er mere grundlæggende end disse, og som kun ved særskilt belastning træder selvstændigt frem, uden på nogen måde at gå restløst op heri som dominant. Der er ingen grund til at genopfinde Darwins biologiske determinisme.

Når Tilsynet benævner, at divergerende holdninger til en persons behandling, er behandlingsbegrænsende, så refererer Tilsynet til det forældede dogme om den rette behandling af den rette lidelse med det rette middel. Dette findes ikke, det er noget der konstrueres hen ad vejen, selv inden for sukkersyge-området; det er selv inden for det medicinske område en forladt essens-tankegang, der ikke spejler genstandens kompleksitet. Det er ligeledes et gammelt dogme indenfor Hospitalspsykiatrien – i form af det lukkede kliniske kollektiv, der stiller diagnosen på den andens vegne – og hvor afdelingen har hånd og halsret over den indlagte. Dets ræson her i denne sammenhæng skal her stå hen som ubesvaret! For Gaderummets unge gælder det, at de er i et fristed; her brydes alle meninger, hvor det for de ansattes vedkommende også kræver en medreflekteret faglighed på emnerne. At gøre medicin til et emne, den enkelte kun kan diskutere ordentligt med sin psykiater, det er ideologisk herrre-knægt logik, udsigende at den enkelte unge på medicin ikke længere er et psykologisk og socialt væsen. Problemet er at nogen unge efterhånden også begynder at opleve det sådan. Det er de unge der ad åre havner i psykiatriske bofællesskaber – men det betyder langt fra at deres liv bliver mindre turbulent eller mere tilfredsstillende.

Når Tilsynet er ude med riven omkring at lade tingenes tilstand på medicinens område bestå, så skaber Tilsynet problemer. Også i år kom der en rapport om den store overmedicinering af gamle på vores plejehjem, herunder plejehjemmene i Københavns Kommune. Socialfaglig Tilsyn reagerer på Embedslægen, men hvorfor forandres det ikke. For 5 år siden, for 10 år siden – og jeg synes også jeg hørte dette for 15 og 20 år siden - er samme kritik af miserabel behandling ved overmedicinering med anti-psykotiske midler af gamle blevet fremført, men intet sker. Sket er noget andet, på det sidste, blandt andet at der er meget kort til ”du skal på medicin”, ”der er behov for en psykiatrisk udredning” osv. Der er ikke mange dage imellem at Gaderummet møder sådanne udsagn fra social- og sundhedsassistenter, kommunalt uddannede sagsbehandlere, sekretærer, jobkonsulenter, beskæftigelsesvejledere mv., og ganske ganske tit er grundsituationen identisk med følgende: Der skal laves en aftale med en ung ud fra konceptet om en kontraktaftale med den unge, som den unge indkaldes til med hensyn til effektivering. Makker den unge ikke ret, eller har fattigdomstræk, så er det anmodningen om medicin kommer fra sagsbehandlende side. Når psykisk syge kan konstateres mere kriminelle nu end for 4 år siden, så er det måske mere de sociale vilkår, der er blevet forværret (og det er de også), end det er indholdet i etiketten psykisk syg, der har ændret sig. Men dette er svært at få øje på og benævne, i en tid hvor fattige og svage unge, politisk-ideologisk skal (over)leve af ingenting, og hvis de ikke kan dette, så må de være psykisk syge!

Det er heller ikke rart at konstatere det vedvarende i, at der overmedicineres med anti-psykotiske midler, med overdødelighed af medicin-miks, som tilsyneladende ingen ende har, jf. Sundhedsstyrelsens dugfriske udredning af forbruget af medicin blandt de 18- til 64-årige sindslidende, herunder in mente hvad unge med behandlingsdomme specielt udsættes for. Gaderummet har vedvarende kontakt med flere unge med behandlingsdomme, men det er svært uredelige sager, da dommene ofte står i skærende kontrast til, ikke forbrydernes art, men forseelsens art. Og alt dette skal typisk udredes med en påtvungen tvangsmedicinering foran sig, døgnets 24 timer, i op til 5 år!

HUSFILOSOFFEN

"Husfilosoffen" som Tilsynet benævner Gaderummets cand.phil. – og som før sin tid i Gaderummet blandt andet oversatte værker af Søren Kierkegaard fra dansk til polsk – ender typisk op med at være den, der varetager de tunge og tungeste sager, blandt andet tidligere nævnte unge med langvarige behandlingsdomme, der er en blanding af alt komplekst. Hun bliver tovholder, arbejdshest og murbrækker for at tingene på sigt udarbejdes til fremme for de berørtes samfundsmæssige liv.

Det er svært at bryde sig om benævnelsen "husfilosof". Det er sikkert kærligt ment, men ingen i huset bruger det eller har hørt det før. Det er ikke blevet opfattet kærligt, men mere som en kasten grams på husets faglighed.

SLUTTELIG

Jeg skal tage højde for, at nogle formuleringer kan virke afvisende eller stødende, men jeg er ganske berørt af igen at skulle bruge energi på formalia, og ikke på de unge. Jeg ved at formalier er grundbetingelsen for mit virke i forhold til offentlig myndighed; formalier her er bare kommet ud af trit med det faktiske liv, som unge præsenterer os for i deres tilstedekomst til Gaderummet, og til kommunens tidligere godkendelsesskrivelse. Gaderummet gjorde en landvinding med projekt "Indre Lænke", trods betingelser af brand, som Tilsynet også nævner eksistensen af, men det var bare starten i Rådmandsgade. Vi har masser mere at byde, for selvfølgelig kan unge under kontrollerede forhold ikke udvikle sig til at blive andet end taber, men under kamp for det hele liv for alle, er alle med i udviklingsprocessen og vejen frem. Det er eminent kommunens opgave på et område som Gaderummets.

Kalle Birck-Madsen, daglig leder
6. december 2006